

11 DE SETEMBRE

DE 2023

NÚM. 15

11 SETEMBRE
RESISTIR PER
VÈNCER

GUSTAU MUÑOZ,
MÀRTIR I
ILITANT
MARXISTA-
LENINISTA

cridacomunista@gmail.com
cridacomunista.org

 **CRIDA
COMUNISTA**

ONZE DE SETEMBRE,
RESISTIR PER VÈNCER

L'**Onze de Setembre** es una Diada en què el poble català posa de manifest la voluntat de resistir i de vèncer. La pròpia Diada deixa entreveure, cada any, en quin estadi d'aquesta lluita ens trobem.

Els esdeveniments dels darrers anys han revelat la naturalesa repressiva, oligàrquica i pro imperialista de l'Estat espanyol. Ara veiem millor les dificultats que trobarem pel camí i que cal ultrapassar.

S'ha posat al descobert com d'errònia és la teoria de la submissió inevitable de Catalunya, difosa per aquells que sermonegen que només podem mendicar algunes concessions. Però també s'han vist els errors de la teoria de la ràpida victòria de Catalunya, com si tot estigués en les nostres mans i com si els adversaris no tinguessin marge de maniobra i els poguéssim subestimar.

A l'ombra dels resultats electorals, ara sorgeix una atmosfera de negociacions, mentre els defensors del compromís sostenen que aquest és el camí. No som contraris a aprofitar les bones ocasions que

de tant en tant se'ns presenten i celebrem totes les millores que es puguin arrancar. El problema neix quan no es veu que aquestes situacions siguin excepcionals. El que cal, en tot cas, es definir la lluita a partir dels elements estructurals, doncs és on es lliuren les batalles principals.

És deplorable que en les negociacions per formar govern, ningú posi sobre la taula la necessitat d'aturar la despesa militar i la política de submissió als EUA i que tampoc s'exigeixi abandonar la política espanyola de traïció al poble sahrauí.

S'albiren anys de barbàrie capitalista en diferents terrenys, que no només colpejaren els treballadors catalans, sinó tota la classe treballadora, més enllà de la seva procedència i nacionalitat. En el nostre cas, se'ns colpejarà amb la mà de l'Estat espanyol, per una banda, i amb la de la patronal que ens explota, per l'altra. En aquestes condicions és més necessària encara la **unitat de la classe obrera**, però no una unitat qualsevol, sinó per a **recuperar l'objectiu de l'alliberament de classe i nacional**.

La classe obrera catalana ha canviat de composició darrerament. Si abans era una classe formada per obrers nascuts a Catalunya i d'altres vinguts de diferents indrets de l'Estat, majoritàriament de parla castellana, ara és una classe racialitzada, amb obrers procedents de tots els continents, tant a la ciutat com al camp. El racisme, que ha arrelat fins i tot en un sector de l'independentisme, a més a més de ser una ideologia pròpia del feixisme i del colonialisme, emergeix com una palanca per dividir i enfrontar els treballadors i parilitzar les nostres capacitats de lluita. En aquestes condicions, **combatre el racisme esdevé una de les nostres obligacions**.

Si la classe obrera unida encapçala la lluita d'alliberament nacional, i teixim aliances amb tots els sectors patriòtics, aquesta lluita pot guanyar. En cas contrari, li faltarà la paret mestra.

Necessitem sumar tots els sectors i totes les voluntats. Les lluites del present tenen característiques diferents de les del segle passat, on contàvem amb fortes organitzacions sindicals i partits d'esquerres arrelats als barris i als pobles, capaços d'atendre les reivindicacions més urgents de la població. Ara hem d'aixecar noves banderes i noves organitzacions i recuperar-ne algunes de velles, adequant-les a les noves realitats.

Sense mitificar l'autonomisme ni caure en el reformisme, **cal lluitar per arrencar mesures per afrontar la carestia de la vida, per millorar les condicions laborals, per combatre la corrupció, per una salut i educació públiques i de qualitat per a tots i totes, i cal defensar la nostra llengua.**

Crida Comunista es va implicar a fons en l'intent de l'1 d'octubre d'exercir el dret a la lliure determinació. Alhora vam advertir que alguns partits catalans afirmaven erròniament que la lluita d'alliberament nacional avançaria còmodament per la via pacífica i parlamentària, sense necessitat d'un gran esforç, en contra d'allò que ha mostrat l'experiència tantes vegades. Malgrat tot, veiérem positiu que diferents partits catalans s'unissin per lluitar pel dret a la lliure determinació i que es mobilitzessin milions de compatriotes, adherint-se a la lluita d'alliberament nacional.

Aquella va ser, amb totes les seves mancances, una gran batalla. Ens sentim orgullosos d'haver-hi participat! Els moviments popular sempre es mouen enmig d'avenços i replegaments. De tota gran batalla se'n poden treure lliçons i en totes hi ha baixes i represaliats. La batalla de l'1 d'octubre no va assolir tots els objectius marcats, però en cap cas pot ser concebuda com una derrota. Conservem força suficient per rescatar les persones que van ser víctimes de la repressió. Per aquesta raó una de les nostres reivindicacions també ha de ser la **llibertat de tots el presos polítics.**

GUSTAU MUÑOZ, MÀRTIR I MILITANT MARXISTA-LENINISTA

Gustau Muñoz va ser assassinat l'11 de setembre de 1978, any que pren cos el règim del 78. Aleshores ja s'havien fet les concessions més sonades dels hereus del franquisme per apaivagar les aspiracions democràtiques del poble. Però les classes dominants que havien donat suport al feixisme i els buròcrates i militars atrinxerats en les institucions estatals, conservaven molta força. Volien derrotar qualsevol moviment que sobrepassés la reforma prevista.

El 78 també fou l'any en el qual els que pactaren amb els franquistes explicitaren l'acceptació monàrquica, deixant els que seguíem lluitant per una veritable ruptura en un cert aïllament social. Els aparells jurídic, militar i policial van subsistir com els havia deixat el franquisme. Els cossos repressius, i en especial els seus superiors, eren els d'abans.

Un negociador i patrocinador del règim del 78, era Rodolfo Martín Villa, aleshores ministre d'interior

espanyol, o sigui, cap de les forces repressives que van assassinar a Gustau Muñoz. Martín Villa va ser governador civil de Barcelona i ministre de “relaciones sindicales” del franquisme durant els anys en els quals l’esquerra revolucionària va tenir més incidència en el moviment obrer. Segons ha transcendit, patia una obsessió particular per eliminar les organitzacions marxistes-leninistes.

El franquisme tenia tres elements centrals que el caracteritzaven i que d’alguna manera arrossega la monarquia.

Era un Estat de classe, al servei de l’oligarquia espanyola i internacional. Aquesta característica la manté l’actual règim monàrquic parlamentari que li ha donat rang constitucional. De fet, és quelcom comú amb els altres països de l’entorn on l’Estat, malgrat les seves peculiaritats nacionals, és un instrument al servei de l’exploació capitalista.

Era un Estat centralista, que negava l’existència de nacionalitats no espanyoles. Aquesta característica, encara que es va atenuar amb minsos estatuts subordinats a l’Estat central, també ha tingut continuïtat i rang constitucional.

I era un Estat imperialista, integrat subsidiàriament en el bloc encapçalat pels EUA i encara ho segueix sent.

Gustau Muñoz fou un jove català revolucionari que es preparava per estar sempre al costat de la lluita obrera. Però no ho oblidem mai. Era, també, un marxista-leninista.

- I ser marxista-leninista vol dir tenir clara la necessitat d’implicar la classe obrera en la lluita política i de construir un partit proletari per convertir-la en classe dirigent.
- Vol dir tenir clar quin és el caràcter classista de l’Estat, per evitar malentesos i no creure que pel simple fet de tenir una façana democràtica, l’Estat deixarà de ser un aparell repressiu.

- Vol dir entendre que les revolucions no les fan les minories sinó les masses populars i que per fer-ho cal forjar una política àmplia d’aliances com un element més d’una estratègia general.
- Ser marxista-leninista vol dir saber emprar en cada moment les formes adequades de lluita, però tenint present que varien en funció de la conjuntura.
- Ser marxista-leninista vol dir ser internacionalista i solidari.
- I ser marxista-leninista vol dir adherir-se a la causa comunista de per vida.

Martín Villa i els seus policies volien acabar amb els marxistes-leninistes. Van dur a terme un acte criminal que va significar un dur, dolorós i terrible cop pels militants del PCE(i). Un cop que va impactar de nou uns mesos després, en morir en Jordi Martínez de Foix i Llorenç, fundador de la Unió de Joves Marxistes Leninistes, en unes circumstàncies que encara no s’han aclarit. Però malgrat tots aquests cops, malgrat tots aquests sofriments, no van eliminar la llavor de la lluita.

El millor homenatge que ara podem fer a Gustau Muñoz és, per una banda, seguir treballant perquè l’assassinat no quedi impune. I, per l’altra, no apartar-lo mai de la nostra memòria i continuar el seu exemple fent que aquella llavor que els criminals van voler avortar, floreixi de nou amb l’organització d’un fort corrent marxista-leninista, amb tot el que això implica i amb totes les conseqüències que se’n deriven.

Aquesta és la contribució que avui podem fer a la causa comunista, patriòtica i internacionalista que era, al capdavant, la causa d’en Gustau Muñoz!